
Josip Kovač
HVALA TI, GOSPODINE!
Svjedočanstvo o bolesti, ozdravljenju i vjeri,
iz perspektive bolesnika
Thank you, Lord!
Testimony about illness, recovery and faith,
from the perspective of the patient

Ja sam liječnik anesteziolog. Radim u kliničkoj bolnici. Tijekom svoga profesionalnog rada vidio sam mnoga ozdravljenja i smrti koje je teško opisati s medicinskog gledišta. Nije mi namjera svjedočiti o njima kao liječnik i vjernik. Želim posvjedočiti o Bogu koji se proslavio ozdravljajući mene. Kao što se često događa u životu, tako je i kod mene, sve počinje iznenada i neočekivano.

U petak 26. 1. 2006. godine ustao sam u jutro i u punoj snazi i zdravlju otišao na posao. Taj sam dan bio i dežuran. Normalno sam toga dana izvršavao svoje profesionalne dužnosti. Tijekom jedne hitne operacije u 19 sati dobio sam treskavicu i temperaturu. Budući da nisam mogao ostati u tom stanju na poslu, tražio sam zamjenu. Supruga je došla po mene i odvezla me kući. Nakon 20 sati visoke temperature, povraćanja, glavobolje i opće slabosti odvezli su me u zaraznu bolnicu. Dijagnosticirana mi je gnojna upala mozga. U hitnoj ambulanti zarazne bolnice legao sam na stol za pregled. Zadnje što sam čuo prije gubitka svijesti bilo je: "Nema tlaka i pulsa!" Pogledao sam svoju suprugu i vidio kako joj brada drhti. Završio sam u komi na respiratoru s malim izgledima za preživljavanje.

Više ništa nisam osjećao. Više nije bilo bolova, mučnina, slabosti. Sve je nestalo. Moje su muke prestale, ali nije muka nestala. Ona se samo s tjeskobom, strahom, neizvjesnošću preselila na moje najdraže, moju obitelj, prijatelje i sve ljude koji su me voljeli i nešto osjećali prema meni. Počela je njihova borba za moj život. Liječnici svojim znanjem i iskustvom. Obitelji molitvom i s krunicom u ruci. U komi na respiratoru bio sam

¹ Ovaj je tekst osobno svjedočanstvo liječnika koji je doživio iznenadnu tešku bolest, te iznenađujuće ozdravljenje i brz oporavak, kroz što je ponovno otkrio najvažnije vrijednosti ljudskog života i kršćanske vjere.

12 dana. Probudio sam se 30 kg lakši. Teško sam govorio. Nedostajalo mi je riječi, a neke nisam ni razumio. Desna strana tijela bila mi je oduzeta. Za vrijeme kome nisam doživio nikakav nadnaravni susret. Spoznao sam da sam imao veliku milost Gospodina koji me vratio u život. Vratio me na izvor Žive vode kako bih mogao pronaći samoga sebe. Pronaći Stvoritelja u sebi. Prepoznati svoje grijeha i ništavnost koju grijeh donosi. Spoznati sve milosti i zaštitu koju dobivam po zagovoru Gospe.

Kad sam došao k svijesti, mislio sam da sam spavao samo jednu noć. Tek kasnije sam saznao koliko sam dana bio u komi. U intenzivnoj jedinici u posjet su mi dolazili moja supruga, djeca, majka i sestra. Probudili su me budući da sam većinu vremena spavao. Zaplakao sam čim sam ih vidio. Osjetio sam njihovu silnu ljubav i ogromnu patnju koju su prošli dok sam mirno spavao. Rekli su mi da je Bog milosrdan, da se Bog proslavio. Supruga mi je rekla da su svi molili za mene, rodbina i prijatelji u Zagrebu i u Hercegovini. U bolnici je baka (moja mama) molila nada mnom. Služena je i misa u našoj crkvi za moje ozdravljenje na koju su došli sva rodbina i prijatelji. Počeo sam moliti Očenaš, ali nisam znao. Cijeli sam život molio molitvu Očenaš, a sada ga nisam mogao izmoliti do kraja. Tražio sam od njih da me ponovno nauče moliti molitvu Očenaš. U tom trenutku počinje moj duhovni rast. Moj ponovni pravi susret sa živim Isusom i njegovom Riječi.

Inače, odgojen sam u kršćanskoj obitelji. Primio sam sve svete sakramente. Bio sam ministrant. Svirao sam u crkvi. Vjeran Crkvi, Bogu, a Božju milost i ljubav nisam poznavao. Osjetio sam roditeljsku ljubav, ali do Božje ljubavi nisam mogao zbog svoga grijeha. Grijeha tjelesnosti koji se uvukao u mene i kao zaraza ovladao mnome. Ti su me grijesi odvlačili od Isusa, ali me Gospa čvrsto držala za ruku i vraćala Njemu kako ne bih još dublje upropastio sebe, svoju dušu i duše drugih. Živio sam tijekom studija kao svaki drugi student. Odlazio sam na svetu misu iz obveze ili poradi društva, a pomalo i iz Božjeg straha. Svi su oko mene pričali kako je lijepo biti zaljubljen. Imati nekoga koga voliš. Govorili su da je ljubav slijepa i predivan osjećaj.

Godine 1981. ukazala se Gospa u Međugorju. Mjesto je to blizu mojega gdje sam rođen. Čim mi se ukazala prilika, otišao sam u Međugorje. Lijepo sam se osjećao, ali u meni više je osjećaja budila pjesma, "Rajska Djevo kraljice Hrvata", koju smo pjevali prolazeći pokraj milicije poslije mise nego sama Gospa i

ukazanje. Međutim, nešto je ostalo. Gospina poruka: postite i molite! Postio sam o kruhu i vodi svaki petak kroz godinu dana. Postio sam kako bih pronašao djevojku koju ću voljeti. U koju ću se zaljubiti. Više sam postio, a manje molio. Iste godine Gospa mi ispunja zavjet. Zaljubio sam se! Pao sam s konja kao sv. Pavao. Nisam vladao svojim osjećajima, svojim strastima. Nisam hodao, lebdio sam! Nisam vidio da mi Gospa šalje poruku: Vidiš, možeš sve samo živi i čini onako kako Bog zapovijeda! Tako bi moja baka rekla. No, nastavljao sam živjeti po svom. Nisam u svemu prepoznavao Božju milost i njegovu ljubav. Iako sam bio slijep, Bog me nije napustio. Nije okrenuo glavu od mene, već me kao milosrdni otac strpljivo čekao. Čekao me svake nedjelje u crkvi u Međugorju, na Križevcu. Ispunjao sve moje nakane i molbe po zagovoru Gospe. Sve milosti koje sam primio, kao i grijeha koje sam činio, spoznao sam tijekom svoje bolesti. Grijeha sam oplakao i ispovjedio, a milosti me učvršćuju u vjeri i ljubavi prema Stvoritelju.

Iz intenzivne jedinice preselili su me na odjel. Bio sam jako slab i imao glavobolje. Sam nisam mogao ni jesti ni piti. Imao sam pelene kao malo djeteta. Nisam samo nosio pelene, već mi je i duša bila kao u malog djeteta. Ništa mi nije bilo teško. Oko sebe sam vidio samo dobrotu, ljubav i mir. Za tim mi je duša čeznula. Radost i snagu za ponovni život, u punini bez trunke sumnje u potpuno ozdravljenje duše i tijela dobivao sam u svagdašnjim posjetima moje obitelji, njihovoj molitvi te budući da nisam imao snage sam moliti, slušanju molitve svete Krunice preko valova radio Marije i HKR-a. Noćima, kad nisam mogao spavati, slušanje Gospine krunice i Božje Riječi bili su moja nada i utjeha.

Iz zarazne bolnice odvezli su me na daljnji oporavak u Stubičke toplice. U to vrijeme započela je i Korizma. Milosni dani za svakog čovjeka, a osobito vjernika. Vrijeme pokore, čišćenja i obraćenja. Moja pokora bila je moja bolest. Moje čišćenje bilo je spoznaja mojih grijeha. Moje obraćenje spoznaja je silne Božje milosti i njegove ljubavi. Tu su prisutni svi preduvjeti da bih mogao postati drugi čovjek i da se Gospodin proslavi. Susreti s Kristom i njegovom Majkom postaju sve češći, otvoreniji i iskreniji. Moje se srce polako, ali sigurno otvara prema ljubavi moga Stvoritelja i njegove Majke. Jača moja vjera, ljubav i nada. Nisam molio za ozdravljenje. Jednostavno sam imao silnu vjeru i povjerenje u Gospodina i da će On okrenuti sve na dobro. Mislio sam: Kako god bude, ja ću to prihvatiti! Hvala ti, Gospodine!

Znao sam drugima govoriti da u Gospodina toliko vjerujem da bi me On uslišio i onda kad bih ga zamolio i za kosu da mi naraste na glavi.

Dani su mi izgledali ovako: terapija pa molitva Gospine krunice, terapija pa Križni put. I tako mi je prolazio svaki dan sve dok nisam ponovno stao na svoje noge. Hvala ti, Gospodine! Kad se to dogodilo, našao sam malu crkvicu pokraj lječilišta. U nju sam išao na Križni put i svetu misu. Svaki dan ujutro zahvaljivao sam svojem Stvoritelju i Gospi za novi dan. Molio ih za snagu. Molio sam Isusa da mi pruži ruku. Molio sam ga da mi pomogne kako bih mogao ponovno ustati. Kroz Isusov Križni put, kroz njegovu muku i patnju liječio sam svoju dušu. Oplakivao sam Isusovu muku i oplakivao sam svoje grijehe. Bilo me stid pred tobom, Isuse. Što si Ti za mene učinio? Smilovao si mi se! Dao si mi svu svoju ljubav! Pokazao si mi put i postao moj životni oslonac. Hvala ti, Gospodine!

Gospina krunica najveća milost koja se srcem i žarom moli. Mijenja ljude, mijenja svijet. Radost molitve radost je života. Način da lako uđemo u Božju prisutnost i obratimo mu se. Molitva je Krunice promijenila mene, promijenila moju obitelj i promijenila je ljude oko mene. Spustila me u dubinu duše tako da sam mogao upoznati samoga sebe. Upoznati što je radost i smisao svoga života. Postavila mi životne, obiteljske i radne ciljeve. Po zagovoru Majke Božje tražimo nadahnuće Duha Svetoga da nam pruži jasnu sliku što moramo činiti kad ne možemo sami dalje, kad nam treba pomoć, kad nam treba snaga, kad nam treba mudrost u prepoznavanju i vršenju volje Božje. Što mi je činiti, Gospodine? On mi odgovara: Radi kako bi oplemenio sebe i drugoga. Moli za sve potrebite, a naročito za duše u čistilištu. Služi svima koje ti stavljam na put. Voli i ljubi ljude jer su moja stvorenja. Čini sve na čast Blaženoj Djevici Mariji i slavi Isusa Krista. Isuse, ja znam da si Ti sve to učinio za mene.

Zahvaljujući u molitvi Duhu Svetomu koji je sve više prožimao moju dušu, moje srce, moj um, ulijevala se snaga u moje tijelo koje se uz fizikalne vježbe čudesno opravljalo. Hvala ti, Gospodine! Nakon dva mjeseca provedenih u toplicama na meni se nije moglo vidjeti da sam bio teško bolestan. Jedino što sam bio malo usporen. Pričao sam polako, ali bez značajnijeg nedostatka riječi. Vježbe kod logopeda dale su zadovoljavajući rezultat. Donesena je odluka i otpušten sam kući u petak 24.

3. 2006. godine. Bio je to petak prije Cvjetnice. Moje su misli bile usmjerene na Uskrs. Konačno u svojoj obitelji! Hvala ti, Gospodine! Ti si uskrsnuo, a mene si podigao iz prašine u Novi život. Život s tobom.

Po odlasku iz Stubičkih toplica moja žena i ja prvo smo se uputili u Mariju Bistricu na Križni put i izraziti zahvalnost našoj Majčici i Isusu na svim milostima i blagoslovima za našu obitelj, našu djecu i brak. Sv. Augustin piše: "Palmine grančice znače poštovanje jer su znak pobjede. Gospodin je umirući na križu stajao pred pobjedom. U znaku križa savladao je đavla, kneza smrti. Krist je naš mir jer je pobijedio! On je pobijedio jer se nepopustljivo borio protiv svih opaćina u srcima ljudi".